

**MEHNEM**

**X TAPAA KUOLLA**

**WSOY**

The image is a book cover with a monochromatic blue color scheme. At the top, the word "MEHNEM" is written in a bold, black, sans-serif font inside a black rectangular border. Below it, the title "X TAPAA KUOLLA" is written in a larger, white, bold, sans-serif font. The background is a textured blue surface, possibly a ship's hull, with a circular porthole in the lower right. Through the porthole, a white sailboat is visible on a dark blue sea. A large, dark red blood splatter is on the left side of the porthole view, and several smaller red dots are scattered across the water. In the bottom left corner, the publisher's name "WSOY" is printed in a white, bold, sans-serif font.

**MEHNEN**

# X TAPAA KUOLLA

*Suomentanut* LAURA BECK

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ • HELSINKI



Ruotsinkielinen alkuteos

*X sätt att dö*

© Stefan Ahnhem 2019

Published by agreement with Salomonsson Agency

Suomenkielinen laitos © Laura Beck ja WSOY 2020

Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-44922-6

Painettu EU:ssa

*»Jumala ei heitä noppaa.»*

A. EINSTEIN

# Aiemmin on tapahtunut

FABIAN RISKIN kollega Hugo Elvin on menehtynyt traagisesti, ilmeisesti oman käden kautta, ja Fabian löytää Elvinin muistiinpanoja tämän kirjoituspöydän laatikosta poliisitalolta. Nuo muistiinpanot antavat ymmärtää että heidän yhteinen kollegansa, tekninen rikostutkija Ingvar Molander, on murhannut Elvinin ja on lisäksi syyllinen useisiin heidän viime vuosina tutkimiinsa murhiin. Fabian alkaa salassa tutkia, onko Elvinin epäilyksille mitään pohjaa, ja juuri kun hän löytää ratkaisevat todisteet Molanderin syyllisyydestä, hän tajuaa tämän ymmärtäneen, että Fabian on hänen jäljillään.

Samaan aikaan kun Fabian tekee sisäistä tutkintaansa, Helsingborgissa ja kaupungin ympäristössä on tapahtunut useita raakoja murhia, joilla ei ole mitään selvää yhteyttä toisiinsa. Monimutkaisten tutkintojen kautta on saatu kiinni kaksi henkilöä. Mutta jokin ei tunnu olevan kohdallaan, eikä Fabian pääse irti tunteesta, että heiltä on jäänyt huomaamatta jotain ratkaisevan tärkeää.

Fabianin tytär Matilda on toipunut ampumahaavasta, jonka sai puolitoista kuukautta aiemmin. Mutta hän ei käyttäydy kuten ennen, ja Fabianin on vaikea tunnistaa sairaalasta palannutta lasta tyttärekseen. Fabianin suhde vaimoonsa Sonjaan on parempi kuin aikoihin, mutta Sonja ei edelleenkaan ole kertonut kaikkea mitä tapahtui hänen rakastajansa paljastuttua aivan toiseksi ihmiseksi kuin hän oli luullut.

Fabianin poika Theodor on ollut ahdistunut sen jälkeen kun näki Helsingørissä tyttöystävänsä kavereiden tekevän raa'an murhan, jonka oikeuskäsittelyä he nyt odottavat vankilassa Tanskassa. Oman-

tunnontuskat ajavat hänet yrittämään itsemurhaa, jonka Fabian onnistuu viime hetkellä estämään. Lopulta Theodor päättää kantaa vastuunsa ja mennä todistajaksi oikeudenkäyntiin.

Ja kaiken aikaa häikäilemätön murhaaja, jolla ei näytä olevan minkäänlaista motiivia, heittää noppaa siitä, kenestä tulee hänen seuraava uhrinsa ja millä tavalla uhri tulee kuolemaan.

# OSA III

*24.–27. heinäkuuta 2012*

*Sanotaan, että jokaisen murhan takana on motiivi. Vanha vääräys, joka kostetaan, painajaismaiset lapsuusvuodet, jotka pakottavat ihmisen tekemään muille, mitä hän on itse joutunut kokemaan. Mitä tahansa, mikä voisi selittää käsittämättömät hirveydet. Syyn ja seurauksen symbioosi tekee maailmasta helpomman ymmärtää ja saameidät tuntemaan olomme hiukan turvallisemmaksi.*

*Ikävä kyllä se on joskus pelkkä illuusio. Silkka pahuus ei ole koskaan tarvinnut eikä tarvitse mitään motiivia.*

# 1.

KOLMIKERROKSISESSA PUNAISESSA talossa, joka sijaitsi vastapäätä Klippanin juna-asemaa, ei selvästikään ollut öljytty alaoven lukkoa kertaakaan viimeisten kahdenkymmenen vuoden aikana. Sen takia ovi ei ollut painunut viimeistä millää myöten kiinni ja se oli helppo avata ilman koodia, avainta tai väkivaltaa.

Leo Hansi oli ollut jo luovuttamaisillaan. Mutta kun hän livah- ti portaikkoon valoa sytyttämättä, hän tunsi ensimmäistä kertaa moneen tuntiin itsensä toiveikkaaksi: ehkä viimeinen yö ennen hänen uuden elämänsä alkua kaikesta huolimatta päätyisi plussan puolelle. Hän ei muistanut, milloin hänellä oli viimeksi ollut hyvä yö, ja tämä jo valkeneva kesäkuun yö oli toistaiseksi ollut ennätyk- sellinen pohjanoteeraus.

Ja hän oli sentään ollut liikkeellä ja ahkeroinut kokonaiset kuu- si tuntia. Hän oli käynyt läpi omakotitalon toisensa jälkeen Bjers- gårdsvägenillä, Fredsgatanilla ja Vallgatanilla eikä ollut saanut mukaansa muuta kuin suhteellisen uudet lastenvaunut ja vaalean- punaisen lastenpyörän, mikä kertoi aika paljon siitä miten alas hän oli vajonnut. Varastaa nyt lapsilta ja tuoreilta vanhemmilta. Voisiko huonommin mennä?

Yhteensä niistä saisi korkeintaan viisisataa kruunua, joten hänen tuntiansionsa ei nousisi edes sataseen. Jos lisäksi otti huomioon bensan, kahvitauot ja epämurkavan työajan lisän, hän oli tappiolla, ja niinpä aikuiskoulutus, opintolaina ja maisterintutkinto Lundin yliopistosta parin vuoden päästä tuntuivatkin ainoalta ratkai- sulta.



Kaikkien näiden vuosien jälkeen se Weberin grilli oli saanut hänet päättämään, että nyt riitti. Että hänen täytyisi tehdä jotain elämällään, jotain oikeaa ja merkityksellistä sen sijaan että hän hiiviskeli ihmisten puutarhoissa, rikkoi ikkunoita ja starttasi piuhoista vanhemmanpuoleisia autoja.

Grilli oli ollut pienen ulkokeittiön kokoinen ja tietysti kaasukäyttöinen, mikä oli ympäristön kannalta ehdottomasti huonoin vaihtoehto. Mutta pihatiellä seisovasta nelivetojeepistä päätellen omistajat eivät muutenkaan piitanneet uhkaavasta ilmastonmuutoksesta. Hän ei olisi ihmetellyt ollenkaan, jos he olisivat useimmiten panneet ritilälle punaista lihaa. Isoja paksuja pihvejä, jotka olivat tuottaneet tonneittain hiilidioksidia ja joiden sulaminen vatsassa vei viikkokausia. Ne perhanat tietysti lensivät aina kun piti matkustaa jonnekin.

Siksi hänen omatuntonsa ei ollut soimannut hiukkaakaan, kun hän oli nähnyt kiiltävän grillin, joka oli jököttänyt lukitsematta puutarhan puisella terassilla. Uutena se oli varmasti maksanut ainakin kolmekymmentätuhatta, joten siitä saisi varmaan helposti muutama tonnin, ehkä jopa viisi.

Heti kiivettyään terassille hän oli saanut kokea yllätyksen kahden voimakkaan valonheittimen muodossa. Yhtäkkiä tuntui kuin hän olisi ollut Guantánamossa keskellä kuulusteluja. Mutta se ei ollut pahinta. Varsinainen ongelma oli se hemmetin rakki, joka oli herännyt ja alkanut haukkua kuin vesikauhun riivaama ja oli lopulta herättänyt sekä isännän että emännän, jotka olivat tietenkin päästäneet otuksen ulos.

Jos ilmastorikollisia ei laskettu, koirat olivat pahinta mitä hän tiesi. Ne paskansivat minne tahansa. Ne haisivat kuin kuljeksivat roskatynnyrit ja haukkuivat henkensä edestä aina kun näkivät hänet. Ihan sama, miten pieniä koirat olivat, vaikka olisi ollut kirkas keskipäivä, koira kytkettyä ja kadun toisella puolella. Heti kun ne saivat hänet silmiinsä, peli oli menetetty.

Ainakin hän oli ehtinyt takaisin pakettiautoonsa, joka oli startannut jo toisella yrityksellä, mitä ei muuten koskaan tapahtunut.

Hän ei oikeastaan voinut ymmärtää, miten oli jaksanut niin monta vuotta. Varsinkin kun ajatteli omakotitaloja. Muutama vuosi sitten

kivi ikkunan läpi oli riittänyt sisälle pääsyyn. Nykyään joka talossa oli joko tinnitusta aiheuttava hälytys tai kuolaava rakki.

Sitä paitsi yhä useammilla oli kassakaappi, jonne oli lukittu kaikki se mikä aiemmin oli helppo ottaa mukaan. Edes tv:tä ei kannattanut enää viedä. Nykyään sen irrottaminen seinältä vei niin kauan, että malli oli ehtinyt vanhentua ennen kuin sen sai kangettua autoon.

Kerrostaloasunnot olivat sentään toista. Niissä ihmiset jostain syystä tunsivat olonsa edelleen turvalliseksi eivätkä hankkineet kaiken maailman hälyttimiä. Jotkut olivat jopa niin naiiveja, että jättivät ovensa lukitsematta. Silloin saattoi parhaassa tapauksessa riittää, että työnsi kätensä ovenraosta ja penkoi kaikessa rauhassa päällystakkien taskuista lompakoita ja avaimia.

Ei tietenkään voinut olettaa että enemmän kuin yksi ovi muutamaa sataa kohti olisi lukitsematta, ja kaikki kolme ovea ensimmäisessä ja toisessa kerroksessa olivatkin odotusten mukaisesti lukossa. Hänen yksinkertaisella tiirikallaan ei sitä paitsi ollut mitään mahdollisuuksia sitä uutta turvalukkoa vastaan, jolla kaikki asunnot oli varustettu. Ylimmässä kerroksessa oli vain kaksi asuntoa, mikä heikensi hänen mahdollisuuksiaan entisestään.

Ensimmäinen niistä oli tietysti myös lukittu. Hän käveli siksi toisen oven luo ja asettui sen eteen.

Tämä oli viimeinen yö, jolloin hän kulki ulkona nöyryyttämässä itseään tällä tavalla. Niin hän oli päättänyt ja niin se menisi. Mitä tahansa tapahtuisikin, tämä oli viimeinen rappukäytävä ja viimeinen ovi, hän ajatteli laskiessaan kätensä Evert Jonssonin ovenkahvalle ja oven auetessa ilman että hänen tarvitsi juuri painaa kahvaa.

Toivuttuaan siitä, ettei ovi todellakaan ollut lukossa, hän otti askeleen pimeään ja odotti muutaman sekunnin ennen kuin sulki sen varovasti takanaan kuulostellen ääniä, joita Evert Jonsson voisi päästää, tai mikä vielä pahempaa, tämän koira. Mutta siellä oli täysin hiljaista. Hiljaista ja ummehtunutta. Kuin ilma olisi seisonut paikallaan viikkokausia ja muuttunut niin paksuksi että takertui hänen kasvoihinsa. Sitä paitsi siellä tuoksui heikosti joltain makealta ja tunkkaiselta.

Hän sytytti taskulampun ja suuntasi valokeilan kohti naulak-

koa, jossa roikkui vaatepuilla kaksi takkia ja yksi pikkutakki. Mutta hän ei löytänyt taskuista mitään kiinnostavaa, vain avatun pussin Fisherman's Friend -pastilleja, irronneen paidannapin ja muutaman vanhan Konsumin kuitin. Avainkaappi oli yhtä tylsä. Ei sen enempää auton kuin kassakaappinkaan avainta.

Hän jatkoi eteiseen ja yritti ravistaa pois kasvavaa vastahakoisuuttaan. Mutta se takertui kiinni kuin asunnon ilma. Jokin ei ollut kohdallaan. Se sai hänet harkitsemaan kotiin lähtöä ja uuden elämänsä aloittamista. Mutta ei hän aikonut niin helposti luovuttaa. Lukitsematon asunto. Näin matalalla roikkuvia hedelmiä sai etsiä.

Ensimmäinen ovi vasemmalle oli suljettu ja sai toistaiseksi jäädäkin kiinni, sillä se johti todennäköisesti makuuhuoneeseen. Hän ei halunnut ottaa riskiä että herättäisi äijän. Sen sijaan hän meni sisälle oikeanpuoleisesta ovesta, joka oli raollaan ja johti keittiöön.

Täälläkään ei haissut erityisen hyvältä. Mutta tämän hajun hän ainakin tunnisti. Se oli vanhan ruoan, jätteiden ja viemäriin hajua. Yksi sähkölieden levyistä oli edelleen päällä, ja hän meni muutta mutkitta lieden luo ja sammutti levyn. Hän ei kestänyt nähdä miten kallisarvoista energiaa tuhlatiin turhan päiten.

Seinän vieressä seisovalla pöydällä hänen takanaan oli tyhjä lautanen, jolla oli haarukka ja veitsi, ja vieressä yhtä tyhjä lasi. Pöydällä oli myös puolityhjä ketsuppipullo, purkki yleismaustetta ja maitotölkki.

Maidon parasta ennen -päiväys oli jo 27. toukokuuta, siis melkein kuukausi sitten. Se selitti paljon. Evert Jonsson oli kuollut, ja mitä suurimmalla todennäköisyydellä edelleen asunnossa.

Hän oli nähnyt kuolleen ihmisen kerran aiemmin, mutta vain silmänräpäyksen ajan yli kymmenen vuotta sitten, kun hän oli ohittanut paikan jossa oli tapahtunut liikenneonnettomuus. Siitä huolimatta hän saattoi yhä nähdä painajaisunia mieleensä painuneista yksityiskohdista.

Toivottavasti hänen ei tarvitsisi nähdä täällä mitään sellaista, sillä äijä oli luultavasti saanut aivohalvauksen tai jotain vastaavaa. Toisaalta hän ei kyllä tiennyt, miltä kuollut ruumis näytti lojuttuaan kokonaisen kuukauden kesän kuumuudessa.

Hän palasi eteiseen, meni suljetun oven luo ja keräsi rohkeutensa ennen kuin avasi sen. Kuten hän oli arvannut, se oli makuuhuone. Sälekaihtimet olivat alhaalla mutta eivät suljettuina, ja aamun-sarastuksen valo tunkeutui sisälle ja laskeutui kuin raidallinen huopa yöpöydälle jolla oli pino kirjoja ja kirjoituspöydälle jolla nökötti pöytä tietokone.

Mutta myös sängylle.

Tyhjälle sängylle.

Leo Hansi ei tajunnut nyt mitään. Oliko täällä toinenkin makuuhuone? Vai oliko Evert Jonsson onnistunut hankkimaan ambulanssin ja makasikin nyt sairaalassa? Niinkö se oli? Eikö hän ollut vain ehtinyt lukita ovea?

Kirjoituspöydän tietokone oli Dell-merkkinen, mikä ei ollut kovin yleistä. Mutta kone näytti suhteellisen uudelta, ja riippuen muistin koosta ja prosessorista siitä voisi hyvällä tuurilla saada muutamana tuhat kruunua.

Hän siirsi hiirtä voidakseen sulkea näppäimistön, jolloin näyttö valaistui ja hän näki työpöydän täynnä kansioita ja dokumentteja. Sitä ei siis ollut suojattu salasanalla, minkä saattoi lähinnä laskea vielä yhdeksi auki jätetyksi oveksi. Siksi hän suoristi selkensä kirjoituspöydän tuolilla ja alkoi tutkia kansioita, joiden kaikkien nimet olivat käsittämättömiä lyhyitä kirjainyhdistelmiä.

Paitsi yhden. *Bitcoin core.*

Hän oli kuullut bitcoinista, että se oli jonkinlaista virtuaalista valuuttaa, jonka joku tuntematon japanilainen oli keksinyt, ja että jokainen transaktio sillä kulutti tolkkuttomasti energiaa. Ilmeisesti koko bitcoin-verkosto käytti yhtä paljon energiaa kuin Sveitsin valtio. Mutta sitä hän ei tiennyt, miten valuutta toimi ja miten sillä tehtiin kauppoja.

Hän avasi ohjelman, klikkaili ympäriinsä umpimähkään kunnes löysi yhteenvetoikkunan, jossa oli kaksi erillistä saraketta. Toisen yläpuolella luki *Wallet*, toisen *Recent transactions*, ja hänen nähdäkseen Evert Jonsson oli viimeisen puolen vuoden aikana ostanut itselleen 2 400 bitcoina.

Se ei kertonut hänelle paljonkaan. Summa saattoi yhtä hyvin olla muutaman satasen kuin muutaman tuhatlappusen. Mutta hyvällä

onnella hän saattaisi vihdoinkin saada palkkansa koko yön raatamisesta.

Hän siirtyi nettiselaimen ja naputteli hakukenttään *bitcoin currency*. Sivulla, jolle hän päätyi, kuohui sarakkeissa lakkaamatta muuttuvia numeroita. Se tuntui läpipääsemättömältä matematiikan muurilta. Mutta kun hänen pulssinsa yhtäkkiä kiihtyi, hän ymmärsi että sydän oli jo tajunnut jotain, minkä sisäistämiseen aivot tarvitsivat vielä muutaman sekunnin.

Yksi bitcoin oli arvoltaan peräti seitsemän dollaria. Seitsemän dollaria, hän toisti itselleen ja laski samanaikaisesti päässään, että äijän bitcoinit olivat arvoltaan yli sataviisikymmentätuhatta Ruotsin kruunua. Se oli huikean paljon rahaa, ja suoraan taskuun sitä paitsi. Ei tinkiviä välikäsiä eikä varsinkaan huonoa omatuntoa vasta vauvan saaneen pariskunnan tai vasta pyöräilemään oppineen pikkutyön takia.

Hän irrotti johdot näyttöpäätteestä, kantoi sen eteiseen ja oli juuri kääntymässä takaisin hakeakseen loput tietokoneesta, kun hänen päähänsä pätkähti ettei hän ollut edes kurkistanut olohuoneeseen, joka varmaankin oli lasioven takana eteiskäytävän toisessa päässä.

Mieluiten hän olisi vain ottanut tietokoneen ja häipynyt, mutta ehkä siellä olisi jokin vanha arvokas maljakko tai, jos hänen onnensa nyt kerta kaikkiaan ylittäisi kaikki rajat, taideteos.

Mutta heti kun hän avasi lasioven, ajatukset eivät enää kierrelleetkään arvoesineissä vaan siinä pistävän makeassa tuoksussa, jonka hän oli aiemmin onnistunut sysäämään mielestään mutta joka nyt sai hänet vetämään paidan suun eteen ja hengittämään sen läpi.

Kaksi askelta sisälle, enempää ei tarvittu hajun lähteen tajuamiseksi. Mikä se oikein oli, sitä hän ei kuitenkaan ymmärtänyt. Hän meni lähemmäs ja suuntasi taskulampun valokeilan kohti sylinterinmuotoista rakennelmaa lattialla. Sen halkaisija oli vähän yli puoli metriä ja pituus noin kaksi metriä, se oli väriltään tumman vihreänruskea ja tehty jonkinlaisesta pingotetusta muovista. Kuin telttä. Tai kasvihuone. Jokin mitä voisi ehkä joutua käyttämään sitten kun maapallolla ei enää voisi asua ja olisi aika asuttaa Mars.

Hän suuntasi taskulampun sylinterin toiseen päähän. Tarkemmin katsottuna se näytti olevan läpinäkyvän muovipussin pää, ja kun hän

tunnusteli kaarevaa reunaa varovasti kädellään, hän tajusi että muovia jännitti polkupyörän pyörä. Todennäköisesti toisessa päässä oli myös pyörä, ja nuo kaksi muovipussia oli kiinnitetty keskeltä yhteen usealla kerroksella vahvaa ilmastointiteippiä.

Rakennelma oli selvästikin kotitekoinen. Mutta mikä oli sen tarkoitus?

Hän nojautui sylinterinmuotoisen muoviteltan yli ja suuntasi taskulampun valon sen sisälle mutta ei nähnyt muuta kuin eri sävyistä tummanvihreää ja ruskeaa. Kuin teltta olisi ollut täynnä levää tai jotain muuta kasvustoa.

Mutta hänen huomionsa kiinnitti jokin, mitä oli levän takana, kaiken sen vihreän sisällä, ja minkä hän vasta nyt tajusi liikkuvan.

## 2.

*Kaikki, minkä tiedätte, on väärin...*

LÄPINÄKYMÄTÖN SÄÄRIEN muuri peitti näkymän mihin suuntaan hän sitten katsoikin. Parikymmentä eri ikäistä ihmistä seisoivat ostoskärryineen ja tuijotti häntä. Hän nousi istumaan kiiltäväksi vahattulla kivilattialla ja kääntyi kohti takanaan kuuluvaa tytönääntä. Se oli Matilda, hänen tyttärensä. Matilda istui risti-istunnassa ja katseli häntä sillä uudella katseella, johon Fabian ei ikinä tottuisi. Katseella joka ei ollut Matildan ja kertoi selvästi ettei tyttö enää ollut Matilda.

»Anteeksi kuinka?» Fabian kysyi.

*Kaikki, minkä tiedätte, on väärin...*

Hento ääni tuli Matildasta. Fabian näki tytön suun liikkuvan sanojen tullessa ulos. Mutta ääni ei ollut Matildan, ei ainakaan hänen Matildansa.

»Fabian, kuuletko minua?» Fabian nosti katseensa ja näki Sonjan kumartuvan ylleen. »Sinä pyöräytit.»

»Ei, Sonja.» Hän pudisti päätään. »En ole pyörtynyt.»

Sonja nyökkäili vakuuttavasti ja hymyili. »Tule, autan sinut ylös.» Sonja sai hänet jaloilleen ja kääntyi kaikkien ympärillä seisovien puoleen. »Nyt voitte lopettaa tuijottamisen ja jatkaa ostamista. Show on päättynyt.» Katsojat hajaantuivat, ja silmänurkastaan Fabian näki tummiin pukeutuneen miehen kiitävän hänen ohitseensa kohti lihastiskiä, mikä sai hänet vasta nyt tajuamaan että he olivat Hyllingen Ica Maxissa.

Sonja painoi kämmenensä hänen poskilleen ja käänsi hänen kasvosensa puoleensa. »Sinä ja Theodor. Te riitelitte ja karjuitte niin kovaa toisillenne, että kaikki pysähtyivät päällistelemaan. Yritin rauhoitella

teitä, mutta...» Sonja pudisti päätään. Hänen äskeisestä tyyneydestään ei ollut mitään jäljellä. »En tiennyt että hän on niin vahva. Sinä kaaduit ja löit pääsi lattiaan, ja nyt hän on... Me Matildan kanssa yritimme pidätellä häntä, mutta se ei onnistunut. Tajuatko? Ja nyt meidän täytyy löytää hänet ennen kuin on liian myöhäistä.» Sonja oli purskahtamaisillaan itkuun.

»Sonja, rauhoitu nyt.» Fabian taputti vaimoan poskelle. »Me löydämme hänet kyllä.»

*Kaikki, minkä tiedätte, on väärin...*

Hän käännähti rajusti kohti Matildaa. »Sinäkö tuota toistelet uudestaan ja uudestaan?»

»Miksi kysyt, kun tiedät jo vastauksen?»

Greta. Se kummitus. Hänkö se yritti sanoa jotain Fabianille? Siitäkö tässä kaikessa oli kyse? Eihän hän edes uskonut aaveisiin. Tai henkiin, joiksi Matilda niitä itsepintaisesti nimitti. Ja sitten tuo tumma mies, joka odotti vuoroaan lihastiskille. Miksei Fabian voinut irrottaa silmiään hänestä? Mitä outoa hänen kasvoissaan oli?

Mies lähti yhtäkkiä juoksuun kohti tiskiä ja yhdessä hujauksessa tukeutui ensin vasemmalla kädellä kaarevaan lasiin ja melkein lensi tiskin toiselle puolelle, tempaisi sitten veitsen leikkuulaudalta ja upotti sen myyjän kaulaan, myyjän jonka Fabian nyt tajusi tunnistavansa Assar Skanåsiksi, mieheksi jolla oli kainaloihin kiskotut farkut ja ruotsidemokraattien beige jäsenpusakka.

Skanås huusi tuskasta, yritti tukkia verenvirtausta toisella kädellä ja pidellä hyökkääjää etäämmällä toisella. Mutta kaulavaltimon paine oli niin voimakas, että punainen suihku ylettyi usean metrin päähän ja osui kaikkiin lähellä seisoviin. Samaan aikaan hyökkääjä iski häntä veitsellä yhä uudestaan kuin ei aikoisii ikinä lopettaa.

Fabian ei ollut koskaan nähnyt mitään niin hirvittävää. Silti kaikki tuntui jollain oudolla tavalla tutulta. Kun kaiulta jostain paljon pahemmasta.

*Kaikki, minkä tiedätte, on väärin...*

Ja sitten tuo hauras tytönääni. Miksei se voinut vain jättää Fabiania rauhaan? Matildahan oli kysynyt, ja saanut tuon kryptisen vastauksen istunnon aikana. Vai? Oliko vastaus itse asiassa kohdis-



tettu hänelle? Senkö takia se toistui itsepintaisesti koko ajan?

»Ei, ole kiltti, älä mene.» Sonja piteli häntä paikoillaan. »Meidän täytyy etsiä Theodor. Sinun, minun ja Matildan yhdessä. Muuten emme löydä häntä enää koskaan.»

Mutta Fabian oli jo riuhtaissut itsensä irti ja matkalla kohti veristä lihatiskiä, missä Skanås vajosi maahan.

»Mutta kuuntele nyt, helvetti sentään», Sonja kuului huutavan hänen takanaan. »Poikamme on kadonnut ja meidän on löydettävä hänet ennen kuin on liian myöhäistä!»

Fabianin oli otettava hyökkääjä kiinni, hän tunsi sen nyt. Kenenkään muun apuun ei voinut luottaa. Ei ollut pomoa. Ei tiimiä. Ei ketään muuta kuin hän itse.

Kiivettyään tiskin yli hän liukastui yhä kasvavaan verilätäkköön, joka tulvi lihahaarukka naamaansa upotettuna lattialla makaavan Skanåsin alta.

Verta oli aivan kaikkialla. Fabianin käsissä, vaatteissa, kasvoissa. Hän jopa tunsi makean tahmean raudanmaun suussaan. Mutta murhaajasta ei näkynyt muuta kuin heilumaan jäänyt työntöovi, joka johti henkilökunnan tiloihin.

*Kaikki, minkä tiedätte, on väärin...*

Fabian ryntäsi miehen perään ja tuli pesutupaan, missä murhaaja seisoi kumartuneena kauimmaisen, ison keltaisen pesukoneen ylle ja painoi nappia.

»Sinä siellä», Fabian huusi ja tarttui pistooliin, joka oli kotelossa pikkutakin alla. »Vatsallesi! Käsivarret suoriksi!»

Mutta hänellä ei ollut pistoolia. Hän ei löytänyt edes koteloa. Sillä aikaa mies oli jo matkalla ulos raskaasta metalliovesta. Fabian ryntäsi perään, mutta ovi pamahti kiinni hänen edessään ja sitä oli mahdoton saada auki, vaikka hän kuinka hakkasi ja riuhoi.

Hengästyneenä, verisenä ja hiestä likomärkänä hän kääntyi pesukonerivistön puoleen ja meni sen keltaisen luo, joka oli juuri aloittanut ohjelman ja oli kohta täyttymässä vedellä.

*Kaikki, minkä tiedätte, on väärin...*

Fabian kumartui ja katsoi muoviluukusta sisälle, suoraan kieppuvaan, melkein hypnoottiseen pimeyteen.

Vasta kun käsi iskeytyi muoviluukkuun aivan hänen silmiensä edessä, hän ymmärsi, että siellä sisällä oli joku. Joku joka yritti epätoivoisesti päästä pois kieppumistaan kieppuvasta rummusta. Ensimmäin suuntaan, sitten toiseen.

Fabian paineli nappuloita saadakseen ohjelman loppumaan, ja kun se ei auttanut, hän alkoi hakata niitä. Mutta rumpu jatkoi pyörimistään ja kone otti vettä ja käsi löi yhä epätoivoisemmin lasiluukun sisäpuoleen.

Fabian seurasi silmillään paksua sähköjohtoa koneesta seinään, missä katkaisija oli. Mutta vaikka hän sammutti virran, hän kuuli miten kone vain täytti vedellä ja pyöritti rumpua.

Epätoivoisena hän vajosi maahan lasiluukun eteen ja katsoi pyörivään mustaan helvettiin sen sisällä kykenemättä tekemään mitään.

*Kaikki, minkä tiedätte, on väärin...*

Hän ei pystynyt tekemään mitään edes silloin, kun tajusi että lasiluukku vasten painautuivat Theodorin kasvot. Hänen oman poikansa. Siellä Theodor oli ja taisteli elämästään, kun pyörivä rumpu tasaisin väliajoin upotti hänet vedenpinnan alle.

Theodor karjui. Hän karjui itsekin, niin kovaa kuin pystyi. Silti mitään muuta ei kuulunut kuin liplattava vesi ja rumpu joka kieppui yhä nopeammin, kunnes Theodorin huutavat kasvot muuttuivat joksikin suttuiseksi ja ääriiivattomaksi.

Fabian avasi silmänsä ja näki kattolampun, jonka talon edellinen omistaja Otto Paldynski oli jättänyt ja joka edelleen roikkui heidän makuuhuoneessaan, vaikka Sonja ja hän eivät kumpikaan pitäneet siitä.

Se oli pelkkää unta, hän toisteli itselleen. Painajaista. Todellisuudessa useimmat asiat olivat paremmin kuin moneen vuoteen. Kun Sonja makasi alastomana hänen vierellään, parinvaihtoklubimurhaaja Eric Jacobsén virui linnassa ja tarkistuskortti, joka kumosi Ingvar Molanderin Berliini-alibin, oli hänellä hyvässä tallessa, hän ei voinut toivoa juuri enempää.

Jopa Theodor oli ottanut järjen käteen ja päättänyt, että matkustaisi jo tänään iltapäivällä isänsä kanssa salmen yli ja ilmoittautuisi

Tanskan poliisille, jotta voisi kertoa totuuden ja tarjoutua todistamaan jo alkaneessa oikeudenkäynnissä hymiöliigaa vastaan.

Kaikesta siitä huolimatta Fabian tunsi, miten sydän hakkasi rinnassa kuin laukkaava hevonen. Tunne muistutti alkavaa paniikkikohtausta, joka hetkenä minä hyvänsä narraisi aivoja, ettei hän pystynyt enää hengittämään ja oli kuolemaisillaan.

Tuo painajaisuniko oli järkyttänyt häntä niin perusteellisesti, ettei hän ollut vielääkään toipunut? Sillä olihan se vain uni? Joka tapauksessa se oli ollut niin merkillinen ja kieroutunut, että hän oli epäillyt sitä uneksi jo kauan ennen heräämistään. Mutta ei uni häntä pelottanut, hän tajusi sen nyt. Vaan adrenaliinin sai tihkumaan se, mitä uni halusi kertoa.

Hän lähti sängystä, varovasti ettei herättäisi Sonjaa, kiiruhti läpi eteisen ja kiskaisi auki Theodorin oven. Hänen suureksi helpotukseksi poika lojui sängyssään. Hänen rakas poikansa, joka hengitti raskaasti eikä edes herännyt kun hän suuteli tätä varovasti otsalle ja kietoi peiton tiukemmin ympärille. Siinä oli todiste että niin Matilda, se Greta kuin hänen unensakin olivat olleet väärässä. Ei kenenkään heidän perheestään tarvinnut kuolla.

Vai eikö uni ollutkaan koskenut Theodoria vaan jotain aivan muuta?

Hän yritti käydä unen tapahtumat pääpiirteittäin läpi ja ymmärsi pian, ettei mikään siinä ollut pitänyt paikkaansa. Uhri lihatiskin takana oli todellisuudessa ollut Lennart Andersson, eikä kuten unessa pedofiili Assar Skanås. Hänet oli pidätetty Moonif Ganimin pesu-  
tupamurhasta. Moonifin, ei Theodorin.

Mikään ei ollut pitänyt paikkaansa. Ei kerta kaikkiaan mikään.

Kuten se hauras tytönääni, joka oli tullut Matildan suusta, oli toistuvasti sanonutkin.

*Kaikki, minkä tiedätte, on väärin...*

Ja nyt hän vihdoinkin ymmärsi miksi.

# KUOLEMA ON VAIN NOPANHEITON PÄÄSSÄ

KUMIVENE LÄHTEE kesäyön hämärässä matkaan Rään sata-  
masta. Veneessä istuu mies kantaen miekkaa selässään. Arpa-  
kuutio on määrännyt hänen tehtävänsä: tänä yönä jonkun on  
kuoltava. Mies ei vielä itseään tiedä, kuka uhri on.

Rinnakkaiset murhatutkimukset pitävät Helsingborgin poliisia  
kiireisenä ja univajeessa. Rikokset, joita pidettiin jo ratkaistuna,  
saavat yhä kierompia käännteitä. Jahti murhaajan löytämiseksi  
kiihtyy nyt kohti piinaavaa huipentumaa.

Kenellä on valta heittää noppaa, joka määrää elämästä tai  
kuolemasta?

*X tapaa kuolla* on hyytävää jatkoa *Motiivi X* -trillerille Fabian  
Risk -sarjassa.



[www.wsoy.fi](http://www.wsoy.fi)

84.2

ISBN 978-951-0-44922-6